

Чаклунка і Культ

КУПИТИ

У світі Портлу чорти ведуть бухгалтерію, мавки заводять сторінки в соцмережах, Стрибогів син став вегетаріанцем, а будь-яке потрібне закляття можна купити, якщо тільки мати, чим заплатити. Батьки Яри заплатили первісткою - так дівчинка опинилася в родині молодої пари відьом, де зростала і навчалась опановувати власну силу.

Здавалося, найбільшими проблемами мали б бути сепарація від мам, вибір власного Культу й пошук підробітку, але в один момент мирне життя Портлу опинилося під загрозою. І тепер Ярі треба обирати, якому богу довіритися, поки нечисть прокладає собі шлях у світ людей.

Валерія Савотіна - письменниця. Авторка антиутопії «Ти все зміниш учора» та книжки-квесту «Незалежність: Перезавантаження». Переможниця конкурсу «Молода Коронація» (2020).

Цякунка і Культ

ВІХОЛА

Валерія Савотіна

Валерія Савотіна

Чаклунка і Культ

Роман

віхОла

Київ · 2025

УДК 821.161.2'06-312.2

С13

Савотіна Валерія

С13 Чаклунка і Культ : роман / Валерія Савотіна. — Київ : Віхола, 2025. — 248 с. — (Серія «Худліт. Проза»).

ISBN 978-617-8517-31-1

У світі Портлу чорти ведуть бухгалтерію, мавки заводять сторінки в соцмережах, Стрибогів син став вегетаріанцем, а будь-яке потрібне закляття можна купити, якщо тільки мати, чим заплатити. Батьки Яри заплатили первісткою — так дівчинка опинилася в родині молодої пари відьом, де зростала і навчалась опановувати власну силу.

Здавалося, найбільшими проблемами мали б бути сепарація від мам, вибір власного Культу й пошук підробітку, але в один момент мирне життя Портлу опинилося під загрозою. І тепер Ярі треба обирати, якому богу довіритися, поки нечисть прокладає собі шлях у світ людей.

УДК 821.161.2'06-312.2

Усі права застережено. Будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та будь-яким способом без письмової згоди видавництва і правовласників відтворювати заборонено.

© Валерія Савотіна, 2025

© Катерина Мальцева, обкладинка, карта, 2025

© ТОВ «Віхола», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2025

Розділ 1

Аркт. Дуже темний провулок

Вона поспішала темним переходом, пошепки проклинаючи чортів закон, через який у неї відібрали домашній килимок. «Несанкціоновані експерименти з магією» — аякже! Всього лише вичитала в позиченій у студентській бібліотеці книзі, що десь на Сході Світу жили чаклуни, які створювали літаючі килимки... От і Яра спробувала накласти закляття левітації на цю чортову шмату, вплести його між ниток, щоб не підтримувати постійно зусиллям волі чи амулетами. Тим паче, Яра ніяк не могла запам'ятати намовляння, що оберігає чари від зношування, та й магічних сил поки бракувало.

Вона вже наміряла, як щодень вилітатиме на ньому з гуртожитку... і на тобі — у перші ж хвилини наштотхнутися на прискіпливого Захисника Аркту. Тепер у неї на руках синеньким горів знак заборони — не можна використовувати магію найближчі сімдесят дві години (крім випадків загрози життю, звісно). Але йти на височезних підборах темним переходом, запізнюючись на останню цього несезону чаклунську здибанку — хіба ж це не загроза життю?

Хоча насправді Яра без проблем гуляла навіть найтемнішими вулицями, маючи про всяк випадок у кишені бойове закляття в маленькій колбі. От цей «всяк випадок» був просто зараз: попереду з'явилась компанія з кількох хлопців явно напідпитку. Вони стояли на розі вулиці й щось галасливо обговорювали. Один із незнайомців почав зиркати на неї, щось говорячи до друзів. Яра автоматично дістала з кишені колбу і враз почула м'яке «гуп!». Гаманець, що лежав у тій же кишені, випав на асфальт, суттєво її полегшуючи. Вона повернулась підняти його...

— Ану віддай!

Постать завмерла, тримаючи в руках гаманець. Злодій був повністю закутаний у плащ-невидимку, так і не вгадаєш, хто перед тобою: чи то дівчинка, яка тільки закінчила випускний дванадцятий клас, чи то чолов'яга, який приїхав із гірських шахт Крену. Навіть обличчя мерехтіло, що заважало запам'ятати риси. Не змінював плащ тільки голос.

— Мені рахувати до трьох чи одразу розпилювати? — Ярина рука застигла в повітрі, великий палець на корку пляшечки із закляттям — вистачить секунди, аби активувати.

— Та все, все, зрозумів, — дешевий плащ почав миготіти повільніше, показуючи хлопчаче худорляве обличчя. На чоло незнайомця падало чорне неакуратно підрізане волосся, — я просто віддати його тобі хотів.

— Ой, та не бреш! — Яра вихопила з його рук гаманець.

Хлопчина розгледів синеньке сядво на її руці й зареготав:

— Напоролася на Захисника? Ти у відділку чаклувала чи що? Як узагалі можна цим ледарям попастися?

— Каптура зніми, тоді й поговоримо. Хоча навіщо? Він барахлить, якщо що. Обличчя видно, і навіть добре, — відповіла вона зневажливо. Хлопці позаду неї вже випарувались із переходу, а значить, ще більше гаяти час не варто. Дівчина розвернулася і швидким кроком попрямувала подалі — у неї були набагато важливіші справи за цього малого.

* * *

Плащ Рос таки скинув за кілька кварталів від того переходу. Аж зубами скрипнув, розуміючи, що йому просто пощастило. Скористалася б та дівчина закляттям — і щонайкраще він би обійшовся спаленим волоссям. Або й скалічився. А найгірше — пошкодив би дорогий плащ, позичений у знайомого на вечір. Навіть на такий дешевий у нього не було коштів.

— Дурнувата затія... І як я до такого докотився? — пошепки шпетив сам себе.

Підійшов до зупинки карткама — найдешевшого транспорту в Аркті. Жовті вагончики ледве трималися купи і піднімалися над землею лише

на висоту ліктя, зате доповзали навіть у найбільшу глухомань Аркту.

Люди на зупинці позирали на нього підозріло: виглядав Рос і справді паршиво. Під плащем ховалися рвані штани, і він подумки подякував богам, що зараз повернулась мода на дірявий одяг, бо виглядав би достоту як безхатько.

Заскочив у перший-ліпший карткам, купив квиток, витрусивши дрібноту з кишень. Пошарпаний салон ізсередини був обклеєний картами маршрутів — щоб ніхто не питав, куди той їде. Власне, і свою назву ці пекельні (особливо влітку) машинерії отримали через ті карти.

«Доведеться повертатися до чортового Альянсу. Шукати роботу там, аби знову вирватися до Аркту. Хоч на несезон. Але навіщо?» Рос знав, що ні там, ні там його не чекали. В Аркті — підробіток на підробітку і нестабільне життя. Але в Альянсі... В Альянсі на нього чекали вони. Спогади. Й активні учасники тих спогадів, від самої думки про яких він здригався. Від цього страху ставало гидко-гидко на душі, тож він старався заштовхнути його кудись подалі.

Але що йому робити? Батьки зараз на заробітках десь біля самої Ади, дім стоїть порожній. За хатиною було б непогано наглянути — і так уся батьківська зарплата піде на погашення штрафу за той прокол із чарами на попередній роботі. Зіпсувався товар, могли постраждати люди — тоді влетіло й роботодавцеві, і татові. Особливо татові. Рос дуже хотів би їм допомогти, але як? Ні роботи, ні освіти. А найгірше — жодних натяків на магічні здібності.

* * *

Яра поправила зачіску. Волосся вже відросло після одного дуже невдалого експерименту із закляттям — аж два місяці не виходила без капелюшка. Тепер хоч можна було зробити сяку-таку укладку. Обсмикнула довгу спідницю, розправляючи, — не любила їх носити, але сьогодні не було вибору: дрес-код на відьомську вечірку, данина традиції. Вона взагалі не пішла б на цей маскарад, якби не одна людина...

— Ти куди, відьмочко? — на вході її перестрів худий чоловік, одягнений у чорне. — Не хочеш розважитись?

Він простягнув їй пляшку з пінистим напоєм, що відгонив різким хімічним запахом, — сумішшю м'яти з миючим засобом.

«Ага, мрію зловити передоз», — подумала Яра, мовчки оминула незнайомця, пробиваючись через натовп. Дівчата красувалися у спідницях, розшитих зірками, травами і знаками, — єдина дозволена сьогодні ознака відьом. Магія спалахувала хіба в напоях: на таких вечірках чаклувати дозволено лише господарям дому.

Яра шукала найспокійніший куточок — кухню. То було улюблене місце господині вечірки, Агри, заради якої дівчина сюди і прийшла. Агра чаклункою не була, її магія полягала в іншому: жінка вміла зводити потрібних людей із потрібними людьми (чи не людьми), знаходити виграшні ідеї для бізнесу та спонсорів для них. Їй навіть не треба було платити за чари — їх дарували лише за можливість отримати надійний контакт. Маєш аркушик із її рекомендацією — і все, тебе беруть на роботу. Яра подумки молилася, щоб Агра погодилася їй допомогти.

— Ти куди? — хтось смикнув її за лікоть.

Дівчина ледь не визвірилася, але вчасно стрималася: перед нею стояла та, кого вона шукала, — жінка з білосніжною шкірою й чорним, як смола, волоссям, прикрашеним шпильками з трояндами. Вона любила ті червоні троянди — весь дім був ними заставлений, вони навіть на ключицях Агри були витатуйовані.

— Я... я вас шукала, — Яра трохи затнулася, але зібрала волю в кулак.

— Навіщо?

Господиня вечірки поманила її на кухню, де сіла просто на стіл спиною до світла, змусивши малу відьмочку мружитися, коли та намагалась дивитися їй в очі. Агра ж спокійно могла розглядати худу студентку із чорним волоссям, кінчики якого були білі.

— Я шукаю роботу, — рубанула Яра.

Всі ті промови, які вона готувала в гуртожитку перед дзеркалом, чим дуже смішила сусідку по кімнаті, Тетяну, враз вивітрилися з її голови.

— Вау, як красномовно! Зазвичай починають говорити здалеку, щось типу «ну знаєте, зараз така нестабільна економічна ситуація в країні...», а через три абзаци переходять нарешті до того, що вони

безробітні. Не люблю таких, — поморщилась Агра, — але й тобі допомогти нічим не можу — нащо мені студентка-недоучка?

— Я ж навіть не сказала, що я вмію! — розкрила було рота Яра, але її перебили.

— А мені не треба казати — мені треба показати. От тільки із цими знаками на руках ти нічого не можеш: Захисники примчать за секунду... Ти вроджена чи навчена? — спитала несподівано.

— А яке вам... — почала обурено Яра, але стрималася. — Вроджена.

— Вроджені цінуються, — стенула плечима господиня дому, — якщо вони щось толкове можуть. Ти на чому спеціалізуєшся?

— Трохи на зіллеварінні... Взагалі я вчуся на екобіотех...

— Борщ хоч звариш? — знову гмикнула Агра.

Дівчина стримала клубок, що враз підступив до горла:

— Його теж.

— Ти вроджена й ти просто вариш зілля... І чому ти можеш комусь бути цікавою?

— Тому що я використовую передові магічні технології, — Яра виклала свій головний козир.

Агра насмішкувато скривилася:

— Не надто вражає. Те, що ти борщ поміщуєш ополоником, у якому магія теплом віддає, і вариш на плиті останньої моделі...

— Ні, розумієте, я... — враз Яра втратила весь запал.

— Приходь до мене пізніше, дівчинко, коли будеш мати більше аргументів, а заборонних знаків не матимеш. Як ти взагалі потрапила Захисникам у руки? — спитала зневажливо.

Яра, котра завдяки високим оцінкам змогла вступити на бюджетне місце спеціальності екобіотехнолога, на яке претендувала сотня абітурієнтів, не могла вже й слова сказати. Агра дістала з кишені телефон, демонструючи, що геть втратила до неї цікавість. Дівчина пробурмотіла під ніс щось схоже на прощальні слова, вискочила на вулицю, не маючи жодного бажання лишатись на цій вечірці хоч на секунду довше.

На кухню, як тільки вона вийшла, прослизнув той самий чоловік, який чіплявся до Яри біля входу.

— А ти чого хочеш, Чорний? Підслуховував? — Агра закурила цигарку з трав, що коштували як місяць життя в студентському

гуртожитку. — Дівча не тебе шукало, а роботу.

— А я б від зіллєварки не відмовився, придалася б для певних порошоків... Будь ласкава, дай дівчині мою візитівку наступного разу.

— А мені що з того? Ми ж з тобою бізнес-партнери, — відрізала господиня дому, видихаючи запашний дим.

— Моя люба, але ж ми друзі, хіба ні? — він заgrimів дверцятами її шафок, шукаючи кілька склянок. Упевненим рухом дістав звідкись із бару велику темну пляшку і розлив їм обом напій.

— У цьому місті дуже багато людей, яким я зробила неабиякі послуги, тож друзів у мене вистачає, — кинула Агра. — Та це не означає, що я щось роблю задурно.

Але келих із його рук узяла.

— Подивимось, де будуть твої друзі, коли припече, — стєнув плечима Чорний. — Чула останні вісті? Люди зникають, бідолашних знаходять із розпоротими...

— Звільни мене від подробиць, — вона поморщилася, струшуючи попіл, — клопіт Захисників, не мій.

— Вони просто бовдури. Був би тут Культ — жерці хутко навели би порядок.

— Ми з тобою це вже сотню разів обговорювали. Ти точно хочеш знову посперечатися?

Чорний витягнув із її пачки цигарок одну, закуривши. Господиня будинку й оком не змигнула на таке нахабство.

— Агро, якийсь ідіот вирішив почаклувати, там уже ледь не бійка почалася, — влетів на кухню переляканий хлопець.

Чорний відступив у тінь, звично затаївшись. Агра зітхнула, тамуючи біль у потилиці: попри всі можливі й неможливі чари, вік давався взнаки.

Розділ 2

Аркт

— Уявляєте, вона навіть не дослухала! — розпачливо волила Яра в екран ноутбука.

— Ми тебе чуємо, — почула у відповідь, — але ж ти сама казала, що не надто розраховуєш на цей шанс?

— Мало чого я там казала! Все одно! — Яра металася кімнатою. — Це... це... я сподівалася!.. А вона мені — «борщ вариш»!

— Уяви, скільки таких, як ти, до неї щодня ходить. Нічого страшного, не побудеш цей сезон у столиці. Повертайся додому. Ти й так майже весь несезон в Аркті пробула.

— Спробую вскочити в сьогоднішній вечірній рейковик. Ох, що ж мені так не щастить? — гірко зітхнула Яра, закрила ноут і впала на ліжко.

Повертатися не хотілося. Вдома, крім сім'ї та лісових духів, нікого не було — ні друзів, ні приятелів. Ярі ніхто навіть запит на дружбу в гримуарі не слав, не те що на чаклунську лісову здибанку ввечері...

— То ти все ж їдеш? — запитала Тетяна, яка саме увійшла в кімнату.

Вона тягнула великі сумки, тому двері відчинила силою думки. Теж виїжджала з гуртожитка, перебираючись на татову квартиру на протилежній околиці міста.

— Так! І це тоді, коли я нарешті могла би спокійно потусити! Побувати в усіх бібліотеках міста! Може, навіть знайти роботу... Попрацювати над чимось своїм! Через цю довбану кількість домашки з теорії я ні-чо-го практичного не робила!

— Та вгомонись, ти лише другий курс закінчила, — нагадала їй сусідка.

— То й що?! Так, я не найкраща на курсі, але я працюю! Я би стільки могла! А їм... Культи, — скривилася, не бажаючи

продовжувати речення.

Тетяна знала, що вона мала на увазі, бо Яра часто читала вголос вакансії, у яких її бісила навіть не вимога досвіду роботи, а вимога бути включеним до якогось із Культів.

— Ну так, це логічно! Чаклуни, які вступили в Культ, мають сильніший магічний резерв і доступ до знань свого Культу.

— Ні, не логічно! Вони буквально йдуть туди в рабство: бога змінити не можна, Культ змінити не можна, жерців слухайся, за чари плати... Ці боги вміють тільки карати! От коли востаннє хтось із них показувався своїм Жерцям? Ото коли створили Портал?!

— Ти припни язика! — цитьнула Тетяна, — Верховні Жерці постійно спілкуються з богами. І домовляються з ними про магічний екстракт.

— Ніби вони його немагікам задарма віддають, а не за скажену плату.

Тетяна нічого не відповіла, тож Яра почала пакувати у валізу свої підручники й нотатники.

— І якого біса в Аркті на сезон так виростає оренда?! Повернуся в Альянс — але, блін, ага, от там, звісно, вдасться підзаробити, — ніяк не вгамовувалася. — Ти ж знаєш, я люблю своїх мам, але ціле літо лише в їхній компанії... Лісовою відьмою стану, з друзів — хіба лісовик і пару мавок. І ті ж будуть доносити мамам про кожен мій крок, ніби мені не двадцять років, а чотири...

Окинула прощальним поглядом маленьку кімнатку на два ліжка, дві шафи і два столи, захаращену пакунками, книжками, магічними атрибутами для лабораторних робіт. Тетяна з її розпатланим чорним смоляним волоссям, татуйованими заморськими травами руками завзято знімала зі стін гірлянду з мушель, складаючи їх у коробку. Для повної гармонії їхній відьомській ідилії не вистачало хіба товстого чорного кота. Але тримати тварин у гуртожитку суворо заборонено. На початку навчального року вахтерка щовечора ходила коридорами, озброївшись пошуковим закляттям. Та із часом їй, щоправда, ставало ліньки, університетські гроші на закляття пошуку тринькати не хотілося, журнал «Чаклуночка» сам себе не погортає — тож такі перевірки припинялися. А втім, студенти частіше заводили колекції порожніх пляшок під своїми ліжками. З-під чарівного зілля, аякже.

Яра втиснула у валізу останній стосик одягу, ноутбук і старовинну шкатулку.

— Твої плани не змінились?

— О-о-о, — замріяно відповіла Таня, — я ні на що не проміняю поїздки до Ади. Поніжусь на пляжах. Знайду собі до компанії одного... ні, трьох заокеанських гарненьких чаклунів!

Дівчата зареготали. Яра закивала з розумінням: пляжні побачення були і в її топі побачень.

— Ти, може, таки поїдеш зі мною?

— Ти знаєш — у сезон удома багато роботи... — але під пильним поглядом подруги здалась: — гаразд-гаразд, я спробую відпроситись у своїх.

— І що, навіть у Храм Дани зі мною підеш? — підколола Таня.

— Та зараз, ага, біжу — аж закляття з кишень випадають!

І справді побігла — брати квиток на рейковик.

* * *

Рос ніякої романтики у столичному вокзалі не вбачав. На останні гроші він купив квиток у рідне село Альянсу і тепер сумно дивився на прилавки з пиріжками, що іноді злітали в повітря чи навіть розсипалися: торгівці економили, тож користувалися для їх збереження найдешевшою магією, що своєрідно впливала на товар. Захисники не втручалися, хіба що пиріжки намагалися вкусити того, хто надто наближався до прилавка. Він і такого би зжер, але довелося їхати голодним. Сидів, спершись скронею до вікна, механічно потираючи руки, вкриті непомітними білими тату — коли засмагне, почнуть проявлятися та світитися в темряві. Пів року тому майже всю першу зарплатню пустив на ці знаки. Тепер у його руках маленькими борозенками текла магія. Коштувало це дорого, але Росу дуже-дуже хотілося отримати хоч натяк на чари в собі. Вже як він отакий... немагік!

Кілька сотень кілометрів рейковик подолав за пару годин, за вікном майоріли маленькі поселення — Альянс і справді був альянсом сіл, що розсипалися посеред полів навколо Аркта. Колись вони об'єдналися та оголосили, що мають владу й над Темнолісом (мешканці лісу, втім, не надто на це зважали). Закони Альянсу не надто відрізнялися від законів міст. За одним винятком — тут головним покровителем був не

один бог, як у кожному місті, крім столиці, а цілих три — Мокош, Велес і Симаргл. І Культів, відповідно, теж було три.

Рос задрімав, розбудив його дотик до плеча.

— Ваша зупинка — наступна, на вихід за п'ять хвилин, — почув не надто ласкавий голос провідника.

Речей у нього було мало — все влізло в невелику спортивну сумку. Підхопив її, зістрибнув з останньої підніжки, і сходинки за ним одразу втягнулися назад. До його рідного села не так і далеко, але доведеться подолати цю відстань пішки. Почув торохтіння карткама — той розвозив приїжджих по дальніх селах. Легка фігурка в темно-зеленій куртці застрибнула у хитку таратайку. Якби Рос придивився, то зрозумів би, що вже її бачив. Але навіщо цікавитися незнайомкою, тим паче, що їхала вона у протилежний від його села бік?

Ярі подобалось добиратись від рейковика карткамом до самого дому. Кінцева зупинка була біля Темнолісу, а її будинок — якраз на узліссі, околиці селища. Злетіла на ґанок, постукала у двері, що відчинилися одразу. Призахідні промені сонця освітили обличчя обох її мам, які вибігли до неї й одночасно схопили в міцні обійми. Яра щасливо розсміялася.

Розділ 3

Вогнеківка. За 23 роки до цього

Мира не знала, як здихатися юної селянки, яка волочилася за нею всюди хвостиком. Усього кілька днів тому знахарка безкоштовно вилікувала дівчинку від пневмонії. Односельчанка розуміла, що могла загинути, якби Мира, роблячи покупки в магазині, випадково не натрапила на неї, худе дівчисько, яке ледь свідомість не втратило від раптового нападу кашлю. Молода чаклунка і до цього не раз допомагала бідакам безкоштовно, тож відвела хвору на лавку, напоїла настоянкою, запасливо прибереженою в сумці на такі випадки, пошептала, звертаючись до свого бога-покровителя. Дала ще пляшечку ліків, дізнавшись, що й молодша двоюрідна сестра дівчинки хвора лежить удома. Пацієнтка одужала швидко. Мирослава про це вже мало не жалкувала, бо дівчина, яку звали Олесею, прилипла, запевняючи, що понад усе хоче їй відплатити.

Мирослава вже налаштувалася взяти її в помічниці — посортувала б травки, допомогла на городі, але дівча мусило відпрацювати контракт у місцевого фермера. Та й після його закінчення навчати Олесю чаклунства, аби підготувати собі наступницю, сенсу не було: магії дівчина не мала ні краплі — жодних чудес у дитинстві, духи — як домашні, так і природні — оминають десятою дорогою. І її вік... Дрібній і худенькій Олесі, виявилось, було вже дев'ятнадцять. Сплячий резерв, якщо він узагалі був, могли розбудити хіба що Верховні Жерці Альянсу, але до них Мира в житті б її не повела.

— Слухай, не треба мені віддячувати. В учениці я тебе взяти не можу, а служба мені не потрібна, — вмовляла Мира, намагаючись відкараскатися від дівчини.

Але та знову стовбичила коло огорожі. У хатину відьма пускала лише смертельно хворих і добрих духів, тому шансів туди потрапити в Олесі

не було.

— Я знаю, як можу вам віддячити, — не зараз, а в майбутньому. У книзі прочитала. Мені лише треба, щоби ви зараз дали мені долоню.

Олеся, не чекаючи згоди, рвучко схопила відьму за руку, аж та сахнулася.

— Ти про обряд клятви? Ти ж розумієш, що ціну, яку ти мені пообіцяєш, ти муситимеш заплатити, а я не зможу не прийняти? — Мирослава обережно вивільнила руку й продовжила: — Та якщо тобі так на душі буде легше і ти перестанеш за мною ходити — я не проти. Тільки скажи, що ти збираєшся пообіцяти?

— У мене є шматок поля у сусідньому селі, віддам половину врожаю.

— Гм... Якщо ти хочеш платити врожаем, то віддаси мені тільки те, чого сама не потребуватимеш.

— Можемо й так! — зраділа Олеся.

— Добре...

Мира взяла Олеся за руку, провела іншою над їхніми переплетеними пальцями, посипаючи їх дрібними крихтами магії.

— Я, знахарка в четвертому коліні, Мирослава, клянуся, що отримаю той твій дар, який ти сама назвеш, якщо це не буде жодним чином загрожувати твоєму здоров'ю і добробуту, — схитрувала відьма, намагаючись зберегти можливість відмовитися від подарунка. Раптом вона віддасть їй увесь урожай, а потім помре з голоду?

— Я, Олеся, донька коваля із села Горбате, клянуся, що, коли прийде час розплати, тобто коли я буду мати відповідне на руках, — дівча затнулось, але поспіхом випалило: — Віддам пані Мирославі свого первістка.

— Чи ти здуріла?! — відьма схопилася, але скасувати обряд не встигла: магія склеїла їхні руки, залишивши маленькі знаки на пучках їхніх великих пальців.

— Ви врятували моє життя. Бабця сказала, що від схожої недуги померли мої батьки, смерть би і на мене чекала! Тому я мусила відповідно відплатити! Хіба якісь помідори й огірки могли бути гідною відплатою?

— Геть із моїх очей! Ти... — Мирослава не могла знайти слів. — Ти... мала... дурна... Геть, доки я не прокляла тебе тут же на місці!

Олеся перелякано зиркнула на знахарку, позадкувала, а за декілька кроків чкурнула геть. Мира заховала обличчя в долонях, спершись на огорожу. Дітей вона любила. На відстані. Вона охоче їх лікувала, наприклад. Могла пригостити чимось смачненьким. Але мати свою дитину? До того ж... і не свою? Від помічника чи помічниці Мира не відмовилася б, але які шанси, що в Олесі народиться первісток із магічними здібностями? Утім, хто тих богів знає...

Мира зайшла в дім, поклала на домашній олтар кілька найкращих фруктів зі свого саду. Олтар радісно зашипів, і фрукти зникли. «Магія не дається просто так — за все треба платити», — це правило їй утокмачили ще в головному Храмі, про який тепер згадувала здригаючись. Понуро втупилася в дерев'яну чашу, оздоблену вирізьбленими закляттями. Її потроху заповнював магічний екстракт — основа для всіх складних чарів та зілля. Почекає пів години — і набереться добра чаша, на заклять 8–10 вистачить.

— Господине, ну чого ти? Ну буде дитина в хаті, ну ніхто ж не проти, — долинув голос з-за припічка.

— Щось мені здається, що ця затія нам усім боком вилізе... — сумно відповіла вона.

— Може, ти б і хазяїна знайшла, а? Разом же веселіше, — не вгавав домовик.

— Ще раз таке бовкнеш — і наллю вапна замість молока, — без злоби пригрозила Мирослава.

Домовик, маленький Осл, який захотів узяти собі серединку імені господині, знав, що вона не хоче чоловіка в домі, але ненав'язливих спроб то запропонувати не полишав. Не розумів причини. Бачив якось її батька, думав, той теж доньці запропонує вдалу партію для заміжжя, але той узагалі цю тему не зачіпав. Матері ж її він ніколи не бачив.

Мира зітхнула: з дитиною доведеться розбиратися пізніше, а от трави потрібно сушити зараз. Та й пошту вона ігнорувала надто довго — якраз прийшли рахунки за світло й газ, а ще вічна купа запрошень у відьомські клуби. Донедавна залюбки ходила повеселитися — після доповіді чи дебатів улаштовували посиденьки, танці. Та на останній такій здибанці за келишком вина розговорилася з молодим ворожбитом, тобто тим, хто видавав себе за такого. Той захмелів і похвалився, що він — жрець Симаргла і що в кожному відьомському

клубі тусується такий наглядч. Мовляв, як ще слідкувати за порядком? Мирославі стало мерзотно від усвідомлення, що за ними постійно шпигують, тому більше вона на вечірки не ходила. Тим паче, добре пам'ятала власне спілкування з жерцями і зайвий раз його поновлювати не збиралась. Запрошення на такі okazji відтепер згодовувала Жароокому в печі.

* * *

Аркт

Ведана заворушилася в ліжку, мружачись від сонячного світла. Сьогодні їй знову снилася дівчина з рудою копицею волосся, що пахла травами. Але вона зникала, як тільки Веда до неї наближалася. Відьма кинула невдоволений погляд на порожню холодну частину ліжка. Зазвичай там лежало тіло — гаряче, людське, переважно чоловіче. Тоді прокидатися було приємніше, хоча молода відьма старалась ні до кого не прив'язуватися.

Потягнулася, скидаючи із себе ковдру. Сьогодні в неї було кілька справ, головна з яких — прийом клієнтів. Найгірше, що практикуюча відьма-початківця може зробити, — це відлякати їх зовнішнім виглядом. Підійшла до дзеркала й розчесала чорне, як смола, волосся. Темні очі, здавалося, були майже без білків — їй подобалося гратися з магією, змінюючи їх на щось зловісніше. Накинула широку картату сорочку, із зусиллям натягнула джинси.

— Хтось знову надто налягає на шоколад, — дорікнула Ведана дзеркалу, — та й хрін із ним. Джинси нові куплю, коли підзароблю.

У двері наполегливо постукали. Такого вона не любила: коли вранці, та ще й так упевнено хтось ломиться «у гості» — жди біди.

— Кого там уже ч... Ой, доброго дня! — вона аж затнулася, побачивши на порозі справжнього чорта. — Перепрошую, пане, ви бачили, котра година? Та жодна пристойна відьма не прийме вас у таку рань, дайте хоч кави випити!

— Гм... Уже полудень, — не змигнув і оком гість.

— Коли встала, тоді й ранок, — відрізала Ведана. — Із чим прийшли?

— З вашим рахунком за квартплату. А ще з вашим кредитом, який цю квартплату покриває. Розумієте...

— Я виплачую все вчасно, і, якщо ви спробуєте мене надурити, я спершу сама все перерахую, а потім цей лічильник особисто вам... — розійшлася Ведана.

— Так, із поточними виплатами у вас усе гаразд. Але, на жаль, не з майбутніми, — сказав чорт удавано співчутливо. — Пані Ведано, у найближчому майбутньому виросте плата за оренду. Ви живете в дуже гарному будинку, а закляття чистоти й затишку не з неба падають...

— Взагалі-то якраз звідти і падають, — перебила Ведана.

— Не чіпляйтесь до слів.

Відьма зітхнула. Ще малою спитала тата, чому оці істоти з маленькими рогами, вдягнені в акуратні костюми, завжди знають, скільки мама з татом заробляють, скільки витрачають і навіть чи будуть у них гроші через пару років. Татове пояснення назавжди затишила: «У чортів — магічна здатність контролювати грошові потоки і документи. Чортова бухгалтерія ще й вичислить, у якій кишені лежить копійчка, яку ти їм винна».

— Скільки я зможу оплачувати це житло?

— Три роки, якщо знайдете стабільне джерело доходів, а не цю свою... практику.

Чорт сперся плечем на одвірок. Заходити в дім відьми без запрошення права він не мав, але й не хотів. Недавно в одному домі його ледь не зжерла каструля з фрикадельками, до якої мав необережність наблизитися.

— Я науковиця, а не просто практикуюча відьма. А наука кошти принесе! — сердито заперечила Ведана.

— Принесе-принесе, я ж не проти. Але якщо ні... За моїм прогнозом, ви кілька місяців будете затримувати квартплату. Ми розглядали кілька варіантів, чесно, — на його писку навіть справжнє співчуття майнуло, — і той, де ви виграєте грант, на який подали документи минулого місяця. Вірогідність є, але надто мізерна, тож вирішили попередити заздалегідь. Гарного дня!

Чорт ввічливо усміхнувся і зник.

— А бодай би тебе.... Гм, йому ж, мабуть, сподобається, якщо його чорти, ну, чортиці вхоплять, — пробурмотіла Ведана собі під ніс,

зачиняючи двері.

Вона знала, що надурити його не вдасться. І навіть злитись не могла — чорт просто добре виконував свою роботу. Ці істоти захопили всі посади, пов'язані з фінансами й бюрократією. Справжні майстри в цій справі, вони робили все бездоганно. Жодна копійка, жодна крихта магії не витрачалася марно, а хабарів вони не брали, зв'язані по руках і копитах магичною клятвою.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ